

SEX EDUCATION — DE ROADTRIP

Katy Birchall

SEX EDUCATION

De roadtrip

Gebaseerd op de serie *Sex Education*,
bedacht door Laurie Nunn

Vertaald door Selma Soester

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *Sex Education: The Road Trip*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Hodder & Stoughton, 2021
Tekst van Katy Birchall, copyright © Netflix, 2021
SEX EDUCATION™/© Netflix, gebruikt met toestemming
© Vertaling uit het Engels: Selma Soester, 2021
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam, 2021
© Omslagbeeld: Netflix
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marleen Daamen
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 6264 1
ISBN 978 90 488 6265 8 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Maeve sloeg haar boek dicht en zuchtte.

Ze liet haar hoofd tegen de rugleuning van de bank rusten en kneep haar ogen half dicht tegen het zonlicht dat door een kier tussen de gordijnen van de trailer viel. Ze tilde haar rechterhand op om op haar duimnagel te bijten terwijl ze met de linker ongeduldig op de kaft van het boek tikte.

Ze had *Jane Eyre* al verschillende keren gelezen, maar ze ergerde zich nog steeds dood aan dit stuk. Ze had een hekel aan John Reed, Janes neef, en elke keer wanneer ze het boek las, leek hij erger te worden. Hij treiterde Jane, alleen maar omdat hij alles had en zij niets en niemand.

‘Arrogante eikel,’ zei Maeve hardop tegen de lege kamer.

Ze stopte met nagelbijten en legde haar handen op haar buik terwijl ze naar het plafond staarde. Uit een trailer verderop klonk vage muziek en ergens in de verte hoorde ze mensen praten en lachen. Ze voelde een steek van eenzaamheid.

‘Dat krijg je ervan als je de Brontës leest,’ vermaande ze zichzelf. Ze haalde een hand door haar haar en ging rechtop zitten.

Toen ze het boek weglegde, zag ze haar pakje sigaretten half onder haar tas liggen. Ze haalde er eentje uit en pakte de aansteker van tafel, waarna ze opstond van de bank, de deur opengooide en het zonlicht in stapte.

‘Goedemorgen, liefje.’

Maeve keek op van haar sigaret en zag Cynthia, de eigenaresse van het trailerpark, die haar wasgoed aan de lijn hing en naar haar glimlachte.

‘Hoi, Cynthia,’ antwoordde Maeve terwijl ze een rookwolkje uitblies en haar armen voor haar borst over elkaar sloeg.

‘Het is een mooie dag vandaag,’ zei Cynthia terwijl ze een jeansrok aan de lijn hing die er precies zo uitzag als de rok die ze aanhad. ‘Alles oké? Ga je nog wat leuks doen?’

‘Alleen een beetje lezen.’

‘O, heerlijk. Goed boek?’

‘*Jane Eyre.*’

‘Dat heb ik geloof ik ook gelezen.’ Cynthia leek even na te denken. ‘Is dat met die das?’

Voordat Maeve antwoord kon geven, ging de deur van Cynthia’s trailer open en verscheen Jeffrey, haar man, in de deuropening in een vaalwit mouwloos t-shirt, een verbluffend strak, klein sportbroekje en met een neongroene hoofdband om. Hij zette zijn handen op zijn heupen en haalde diep adem. Maeve probeerde een giechelbui te onderdrukken, wat mislukte.

‘Wat dóé je, Jeffrey?’ vroeg Cynthia hem terwijl ze vol walging haar neus optrok.

‘Zumba,’ zei hij snuivend. Hij bewoog zijn hoofd van links naar rechts en liet zijn nek kraken. ‘Ik dacht dat ik het beter hier buiten kon doen, waar ik meer bewegingsruimte heb.’

‘Sinds wanneer doe jij aan zúmba?’

‘Sinds vandaag. Ik ben het aan het leren.’

Hij stak zijn hand om de deur van de trailer om het volume op te voeren van de muziek die uit de radio klonk die binnen stond. Onder de kritische blik van zijn vrouw stapte hij het gras op, controleerde of zijn hoofdband goed zat en sprong toen in een *lunge*.

‘Even opwarmen,’ verklaarde hij tegen Maeve.

‘Oké,’ zei ze en ze probeerde niet te kijken.

Cynthia schudde teleurgesteld haar hoofd naar hem. ‘Je ziet eruit als een idioot, Jeffrey.’

Hij negeerde haar. ‘Ik ben ooit tweede geworden bij een latindanswedstrijd,’ verkondigde hij. Hij viel bijna toen hij omhoogkwam uit

de lunge en begon vervolgens enthousiast cirkeltjes te draaien met zijn heupen. ‘Ze zeiden dat ik veel talent had.’

‘Wie? Je oma?’ mompelde Cynthia.

Geamuseerd nam Maeve nog een laatste trekje terwijl Jeffrey naar voren en naar achteren begon te stappen, compleet uit de maat van de muziek, en in zijn handen begon te klappen.

‘Later,’ zei ze en ze drukte haar sigaret uit. ‘Veel plezier, Jeffrey. Probeer niets te verrekken.’

‘Bedankt,’ zei hij en hij stak twee duimen naar haar op terwijl hij zijn schouders liet rollen.

‘Vergeet je de huur deze week niet, liefde?’ zei Cynthia met een zuinig glimlachje tegen Maeve. Ze hield haar hoofd schuin. ‘De vorige keer was je een dag te laat en ik zou graag een uitzondering maken, maar dat zou niet erg eerlijk tegenover de anderen zijn.’

‘Ik zal zorgen dat je het op tijd krijgt.’

‘Dank je, liefde.’

Een paar kinderen renden langs Jeffrey en kregen bijna een klap in hun gezicht terwijl hij zijn *jumping jacks* telde. Hij verloor bijna zijn evenwicht toen ze een rondje om hem heen renden en zijn hoofdband gleed over zijn ogen. ‘Hé,’ riep hij het tweetal na toen ze lachend wegrenden, en hij schoof de hoofdband weer omhoog over zijn voorhoofd. ‘Kijk uit!’

‘Ik herinner me jou nog op die leeftijd,’ zei Cynthia met een langgerekte zucht tegen Maeve. ‘Je zat altijd in de problemen, samen met je broer. Er was toen niemand om een oogje op je te houden, met al die problemen van je moeder. Hoe gaat het met je broer? Alles goed met hem?’

‘Prima, bedankt voor je belangstelling. Ja, het gaat zelfs heel goed met hem.’

‘O, dat is fijn om te horen.’

Maeve wees aarzelend naar haar deur. ‘Ik ga maar eens verder met lezen.’

‘Ja, leuk verhaal is dat. Die ondeugende kleine das.’

Jeffrey bleef plotseling stilstaan. ‘Welke das? Hij is toch niet de trailer in gegaan?’

‘Er is geen das, Jeffrey,’ antwoordde Cynthia en ze keek hem met samengeknepen ogen vol minachting aan. ‘Ik had het over die ondeugende kleine das in het boek dat Maeve aan het lezen is.’

‘Tot kijk,’ zei Maeve met een zwaai van haar hand.

‘Tot kijk, liefje.’

Maeve stapte haar trailer weer binnen en moest lachen toen ze Cynthia vlak voordat de deur dichtging ‘sukkel’ tegen haar man hoorde sissen.

Ze haalde haar telefoon uit haar zak om te kijken of ze appjes had gekregen en voelde een steek van teleurstelling toen dat niet het geval was. Ze had tegen Cynthia gelogen over haar broer Sean. Ze had al een tijdje niets van hem gehoord en steeds wanneer ze op haar telefoon keek, hoopte ze dat er door een of ander wonder een appje van hem zou zijn, waarin hij haar liet weten dat het goed met hem ging of waar hij was. Eigenlijk zou ze er inmiddels aan gewend moeten zijn. Dat haar gestoorde broer maanden achtereen verdween was niet echt een nieuw fenomeen. Bovendien kon ze heel goed voor zichzelf zorgen.

Maar ze miste hem.

Nou ja. Ze stak haar telefoon weer in haar zak en haar ogen flitsten naar de tafel, naar het aanmeldingsformulier dat ze de vorige avond had ingevuld. Ze bleef even staan, tot een stemmetje in haar hoofd zei: *doe het nou gewoon*.

Vastberaden liep ze naar haar slaapkamer, pakte haar make-uptasje en controleerde haar reflectie in de spiegel. Terwijl ze haar zwarte eyeliner bijwerkte dacht ze aan het bordje in de etalage van die boekwinkel: PARTTIME BOEKVERKOPER GEZOCHT, BINNEN AANMELDEN.

De vorige dag was ze met haar schoolvriend Otis langs de winkel gelopen. Toen ze het bordje zag, had ze zich onmiddellijk omgedraaid en was ze op de stoep stil blijven staan om het nog een keer goed te lezen. Haar hart was ervan gaan bonzen. Toen het idee in haar op was

gekomen om een zomerbaantje te nemen, had ze verwacht dat ze in de milkshakebar of de wafelkraam in het winkelcentrum zou moeten gaan werken. Ze had nooit kunnen bedenken dat ze misschien werk zou vinden dat ze echt leuk vond. Iets wat haar enthousiast maakte.

‘Maeve, je kunt niet plotseling stil blijven staan,’ had Otis gezegd, en hij was snel teruggelopen terwijl zij nog verrukt naar het bordje stond te staren. ‘Ik was nog steeds tegen je aan het praten en botste bijna tegen een lantaarnpaal op toen ik omkeek om te zien waar je was gebleven.’

Toen ze niet reageerde en alleen maar op haar duimnagel begon te knagen zonder naar hem op te kijken, nam hij de tijd om het bordje te lezen.

‘Waarom solliciteer je niet? Dit past supergoed bij je!’ zei hij enthousiast.

‘Doe niet zo stom.’

‘Kom, we gaan naar binnen, dan kun je een aanmeldingsformulier invullen.’

‘Dat kan ik niet.’

Maeve sloeg haar blik neer, waarna ze haar hoofd schudde en met grote passen doorliep. Ze was al een eindje verder gelopen toen Otis haar eindelijk inhaalde.

‘Waarom niet?’ drong Otis aan. ‘Waarom kun je niet naar dat baantje solliciteren?’

‘Omdat ze nooit iemand zoals ik als verkoper in hun boekwinkel zullen willen hebben.’

‘Je bedoelt iemand die ontzettend slim is en goed in boeken?’

Haar trillende mondhoeken vertrokken tot een glimlach. ‘Goed in boeken?’

‘Ja, nou ja,’ zei hij. Hij rolde met zijn ogen en stak zijn handen in zijn zakken. ‘Terwijl ik het zei, besepte ik al dat het raar klonk. Je weet wel wat ik bedoel. Moet je horen, ik vind echt dat je je moet aanmelden. Je zou de hele dag klanten over briljante feministische literatuur kunnen vertellen. Het is je droombaan.’

‘Ze willen mij vast niet, Otis.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat...’ Vertwijfeld wierp ze haar handen in de lucht. ‘Kijk naar me! Ik ben niet het soort meisje dat een leuke baan in een boekwinkel scoort. Ik heb een neusring en gevefd haar.’

‘O ja. Sorry. Ik wist niet dat het om een baantje in de jaren vijftig van de vorige eeuw ging.’

Ze zuchtte en tuitte daarna koppig haar lippen.

‘Denk er in elk geval over na,’ zei Otis. Hij gaf haar een por met zijn elleboog. ‘Dan kun je je misschien morgen aanmelden.’

‘Oké dan.’

‘Mooi zo.’ Hij haalde een opgevouwen stuk papier uit zijn zak en stak het haar toe. ‘Hier is het aanmeldingsformulier.’

‘Hè, wat...’

‘Ik ben snel naar binnen gegaan en heb er een van de toonbank gepakt. Het is echt leuk daar binnen. Het ruikt er naar... boeken.’

‘Het is een boekwinkel, Otis.’

Hij bleef het formulier voor haar neus houden en wuifde ermee voor haar gezicht tot ze het uiteindelijk aanpakte en fronste bij het zien van zijn zelfingenomen blik.

‘Je bent irritant.’

‘Nee, ik ben bemoedigend. Maar weet je wie wél irritant is? Mijn moeder. Ze is vanochtend om acht uur met haar vaginaworkshop begonnen en ik moest opstaan om thee voor iedereen te zetten.’

Terwijl Otis zijn tirade vervolgde over Jean, zijn moeder de sekstherapeut, moest Maeve ondanks alles lachen en ze voelde zich meteen beter. Nadat ze de vorige middag afscheid van hem had genomen, was ze thuisgekomen en gaan zitten en had ze het formulier ingevuld, met een vreemd gevoel van hoop.

Nu ze in de trailer haar eyeliner stond bij te werken besefte ze dat er ongemerkt een glimlach om haar mond was verschenen toen ze teruggedacht aan de vorige dag met Otis.

Maeve had ooit een tijdje het idee gehad dat Otis haar leuk vond. Dat hij haar écht leuk vond. En ja, er waren momenten geweest dat

ze overwoog hem te vertellen wat ze voelde. Wat voor gevoel hij haar gaf. Maar het was ingewikkeld en te riskant. Als er iets fout ging, als ze zoals gewoonlijk alles verpestte, dan zou ze Otis kwijtraken...

Het was het gewoon niet waard. Ze waren vrienden. Goede vrienden. En het ging goed zo. Ze had trouwens geen idee hoe hij nu over haar dacht. Hij was verdergegaan met zijn leven, dat wist ze zeker.

Dat gold voor hen allebei. Ja toch?

Ze schudde haar hoofd en vermande zich. Ze legde haar oogpootloodje neer en zocht naar haar lippenstift, waarna ze haar outfit controleerde: een donkerrood topje, een kort zwart rokje, netkousen en zwarte rijglaarzen met hoge hakken. Het was een hete dag, maar ze pakte haar leren jasje en trok het toch aan.

Na een laatste blik op haar spiegelbeeld pakte ze haar telefoon en aptte ze Otis.

Ik ga me nu aanmelden voor die baan

Haar telefoon trilde toen het antwoord bijna onmiddellijk binnenkwam.

Welke baan?

Die in de boekwinkel

Stommeling

Grapje

Goed van je

Wil je dat ik meega?

Als je wilt

Ben over 20 min bij je

Dan laat ik mijn fiets daar achter en lopen we samen de stad in

Maeve glimlachte. Ze legde haar telefoon op tafel en zette de waterkoker aan terwijl ze op hem wachtte. Ze wriemelde aan haar ketting en stelde zich voor dat ze de boekwinkel binnenliep en haar aanmeldingsformulier afgaf. Haar oog viel op haar tas, die op de bank lag. Ze moest de inhoud van haar portemonnee nog controleren. Ze grimaste en zette zich schrap toen ze hem oppakte en zich probeerde te herinneren hoeveel geld er nog in zat.

Ze slaakte een zucht van opluchting toen ze hem opendeed. Ze had genoeg voor de huur. Maar ze had echt een baantje nodig als ze de volgende maand ook wilde kunnen betalen. Ze verdiende nu eenmaal niets bij nu de school dicht was en de sekskliniek tijdelijk buiten bedrijf was.

Het was een briljant idee geweest om samen met Otis een geheime kliniek voor medeleerlingen te leiden, al zei ze het zelf. Zij zorgde voor de zakelijke kant: afspraken en betalingen, en hij mocht doen waar hij goed in was: advies geven over seks en relaties. Hij had een gave, een aangeboren therapeutisch talent. Het was alsof hij door samen te leven met zijn moeder haar kennis en therapeutische vaardigheden had opgezogen. En het bleek dat veel van de mensen met wie ze op school zaten écht hulp nodig hadden. De kliniek was een overweldigend succes.

Maar die was op dit moment dicht, dus moest ze een vakantiebaantje vinden.

Maeve schrok wakker uit haar dagdroom over de boekwinkel toen haar telefoon op tafel begon te trillen. Dat was waarschijnlijk Otis om te zeggen dat hij het niet ging redden. Ze probeerde niet al bij voorbaat teleurgesteld te zijn en pakte de telefoon om op te nemen, maar ze herkende het nummer niet. Ze fronste en twijfelde even of ze wel moest opnemen. Net voordat hij de laatste keer overging drukte ze op het knopje.

‘Hallo?’

‘Hooooi, Kikkertje.’

Ze haalde sissend adem bij het horen van de stem van haar broer. Eindelijk.

‘Waar heb jij verdomme gezeten?’ vroeg ze op boze toon.

‘Dus je hebt me gemist?’

‘Je bent verdwenen zonder een woord te zeggen,’ siste ze woedend.

‘Voor de zoveelste keer.’

‘Luister, ik weet dat je kwaad bent, maar ik heb je hulp nodig.’

Ze deed haar ogen dicht en de moed zonk haar in de schoenen. Zijn stem klonk gespannen en vermoeid. Er was iets mis. Anders zou hij nooit de moeite nemen haar te bellen.

‘Kikkertje,’ zei hij. ‘Kom op. Ik zit in de problemen. Praat tegen me.’

‘Wat wil je?’ vroeg ze zacht.

‘Jóú.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Ik wil dat je hierheen komt en me ergens mee helpt.’ Hij aarzelde. ‘Ik ben gearresteerd.’

‘Je bent wát?’

‘Ik zweer dat ik niets fout heb gedaan. Ik zwéér het, Maeve. Ze hebben het helemaal mis. Ze denken dat ik een diamanten ketting heb gestolen. Ik ging met een meisje om en... Luister, Maeve, ik heb het niet gedaan. Ik heb jouw hulp nodig om het te bewijzen.’

‘Bel je vanuit de gevangenis?’

‘Nee, ze hebben me vierentwintig uur vastgehouden en me daarna op borgtocht vrijgelaten. Ik logeer in het huis van een vriend in de stad. Terwijl ik in de cel zat, is de politie hier langs geweest met een dwangbevel om het huis te doorzoeken en ze hebben niets gevonden – omdat ik dat ding níét heb gepikt – maar ik weet gewoon dat ze mij dit in de schoenen willen schuiven. Het is een kwestie van tijd voordat ze me weer komen halen.’

‘Een diamanten ketting,’ herhaalde Maeve terwijl ze door de kamer ijsbeerde en niet in paniek probeerde te raken. ‘Bedoel je échte diamanten?’

‘Ja. Je weet niet wat je ziet. Hij is een fortuin waard.’

‘Dit klinkt als een grap.’

‘Dat is het niet.’

‘Waarom denken ze dat jij die ketting hebt gestolen?’

‘Het is ingewikkeld, maar het belangrijkste wat jij moet weten is dat ik het niet heb gedaan. Je moet hierheen komen en me helpen dat te bewijzen.’

‘Wat kan ik er in godsnaam aan doen? Jezus, Sean! Dit is ernstig!’

‘Ja, daarom bel ik jóú. Jij bent de slimmerik van ons tweeën, dat weet je. Niemand hier staat aan mijn kant. Ze doen niet eens hun best om naar andere verdachten te zoeken, maar als we er op een of andere manier achter kunnen komen wie die ketting wel heeft gestolen, dan is mijn hachje gered. Ik heb niemand anders om me te helpen. Alsjeblieft. Wil je hierheen komen en me helpen het uit te zoeken?’

Maeve zweeg even. Haar hoofd liep over van al die informatie en was druk bezig te bedenken wat ze het beste kon doen.

‘Alsjeblieft, Kikkertje,’ smeekte Sean en hij voegde er hoopvol aan toe: ‘Als je komt, maak ik pannenkoeken met smileys en slagroom voor je.’

‘Dit is niet echt een goed moment voor pannenkoeken, Sean.’

‘Jawel, het is altijd een goed moment voor pannenkoeken.’ Hij grinnikte. Na een korte stilte sprak hij weer, maar zijn stem klonk nu anders. Serieus en bang. ‘Alsjeblieft, ik heb je hulp nodig. Dit zijn machtige mensen. Ik ben bang dat ik tot over mijn oren in de problemen zit. En als ik hier nu niet uit kom, kom ik er nooit meer uit. Jij bent de enige die ik heb.’

Maeve beet op haar lip. ‘Oké.’

‘Kom je?’

‘Ja.’

‘Dánk je,’ fluisterde hij. Hij klonk opgelucht. ‘Je hebt me weer hoop gegeven, Kikkertje. Als iemand dit kan oplossen, dan ben jij het, daar ben ik van overtuigd.’

‘Waar ben je?’

‘Ik zal je het adres appen. Neem spullen mee voor een paar dagen. Het is een behoorlijke rit. Ken je iemand die je een auto kan lenen?’

‘Dat gaat wel lukken.’

Hij bedankte haar nogmaals en beloofde dat hij het goed zou maken, waarna hij ophing. Zonder enige tijd te verspillen aptte Maeve Aimee, de enige vriendin die ze kon bedenken die een auto had, en vroeg haar of ze langs mocht komen. Terwijl ze op antwoord wachtte, viel haar oog op het aanmeldingsformulier van de boekwinkel dat op tafel lag. Ze trok het naar zich toe en las nog een keer vluchtig wat ze had geschreven. Haar telefoon trilde toen er een appje van Aimee binnenkwam.

Maeve pakte het aanmeldingsformulier op, verfrommelde het tot een prop en gooide het terug op tafel.

Ze moest een tas gaan inpakken.

‘Hé, waar ga je heen?’

Maeve draaide de sleutel om in het slot van de deur van de trailer voordat ze zich omdraaide naar Otis, die met zijn fiets aan de hand en een verwarde blik op zijn gezicht op haar afliep. Ze was blij dat Jeffrey blijkbaar klaar was met zijn zumba en dat noch hij, noch Cynthia buiten was.

‘Ik ben er vrijwel van overtuigd dat je niet voor de deur van de boekwinkel hoeft te slapen om je toewijding te bewijzen,’ vervolgde Otis met een argwanende blik op de weekendtas die over haar schouder hing.

‘Het plan is veranderd,’ antwoordde ze simpelweg terwijl ze het trappetje af liep. ‘Sorry, ik had je moeten appen. Ik moet weg.’

‘Oké. Waarheen?’ vroeg hij. Hij draaide zijn fiets om en volgde haar toen ze wegliep.

‘Naar Aimee.’

‘Voor een logeerpartijtje of zo?’

‘Nee, we zijn geen acht meer. Ik moet haar auto lenen.’

‘Waarom?’

‘Te veel vragen, Otis.’

‘Niet genoeg antwoorden, Maeve.’

Ze negeerde hem en bleef stevig doorlopen.

‘Hé, kom op,’ zei hij. Zijn helm wiebelde op zijn hoofd terwijl hij zich haastte om haar bij te houden. ‘Wat is er aan de hand?’

Hij stak zijn hand uit naar haar arm en ze draaide zich naar hem toe. Hij maakte gebruik van de gelegenheid om zijn helm los te ma-

ken en af te doen. Als Maeve op dat moment niet zo geïrriteerd en boos was geweest, zou ze de draak hebben gestoken met zijn haar, dat alle kanten op stak.

‘Praat met me,’ zei hij zacht toen ze hem aankeek.

Dat was het probleem met Otis. Hij kon naar je kijken op een manier die maakte dat je hem dingen wilde vertellen, alsof hij alles op magische wijze zou oplossen. Hij was natuurlijk geen gediplomeerd therapeut, want hij was nog maar een tiener en zo, maar hij had echt een gave. Maeve wist niet precies wat het was, maar je... vertrouwde hem gewoon.

Otis Milburn, lang en slungelig, was slim, aardig en vreselijk onbeholpen, alsof hij zich niet goed thuis voelde in zijn eigen lichaam. Het leek alsof hij zich constant door middel van zijn lichaamstaal verontschuldigde voor het feit dat hij bestond. Hij was een onwaarschijnlijke seksgoeroe en een nog onwaarschijnlijkere vriend van Maeve Wiley. Toen ze nog maar net met elkaar omgingen, wist Maeve niet precies wat ze aan hem had en hij leek destijds doodsbang voor haar te zijn. Maar uiteindelijk klikte het tussen hen. Daar was geen verklaring voor.

‘Oké,’ zei ze en ze schopte een losse graspol weg met haar voet. ‘Sean heeft contact opgenomen.’

‘Je broer?’ Otis’ ogen lichtten op. ‘Dat is geweldig! Ik bedoel... ja toch?’

Maeve klemde haar kaken op elkaar. ‘Hij zit in de problemen.’

‘Wat voor problemen?’ vroeg hij met een bezorgde frons tussen zijn wenkbrauwen.

‘De politie denkt dat hij een ontzettend kostbare ketting heeft gestolen,’ legde Maeve uit. ‘Hij weet niet wat hij moet doen. Hij wil dat ik hem help zijn naam te zuiveren en te bewijzen dat hij onschuldig is of zoiets.’

‘Is hij dat?’ vroeg Otis behoedzaam.

Maeve aarzelde. ‘Ik weet het niet.’

Ze voelde zich schuldig omdat ze het hardop zei. Ze wilde haar

broer geloven, maar ze had dit eerder meegemaakt. Hij was heel goed in beloften doen, maar niet zo goed in zich eraan houden. Hij had ook de gewoonte om zijn sporen uit te wissen met zijn aangeboren charme en overtuigende leugens. Maeve wist eerlijk gezegd niet zeker hoe ver hij zou gaan om aan geld te komen als hij wanhopig was.

En een diamanten ketting kon iemand veel geld opleveren.

‘Ik weet het niet,’ herhaalde Maeve, boos op zichzelf omdat ze onzeker klonk. ‘Maar ik moet iets doen. Ik kan hem niet zomaar in de steek laten.’

‘Oké.’ Otis knikte langzaam. ‘Ik ga met je mee.’

‘Wat?’

‘Ik ga met je mee,’ herhaalde hij.

‘O nee. Vergeet het maar.’

‘Ik laat je niet in je eentje gaan,’ zei hij resoluut. ‘Dit klinkt behoorlijk heftig. Je zou weleens een vriend nodig kunnen hebben.’

Maeve aarzelde. ‘Dat kan ik niet van je vragen.’

‘Dat doe je ook niet.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik sta erop. Het klinkt als een scenario dat stressvol en te persoonlijk voor jou kan zijn en misschien heb je iemand nodig die je helpt alles in perspectief te blijven zien. Laat mij er voor je zijn.’

Maeve trok haar wenkbrauwen op. ‘Goed. Maar dit is een serieuze zaak, Otis. We hebben het over mijn broer die misschien naar de gevangenis moet.’

‘Dat weet ik.’

‘Het is geen plezierreisje.’

‘Zo beschouw ik het ook niet. Ik ga naar huis om een tas in te pakken, dan zie ik je bij Aimee.’

Ze knikte en hij draaide zich om, stapte op zijn fiets en reed terug naar huis. Maeve keek hem na, opgelucht dat ze dit niet alleen hoefde te doen.

Alles leek altijd minder erg wanneer hij erbij was.

‘O, mijn god,’ riep Aimee met opengesperde ogen uit. ‘Dit is het ló!’

Maeve wist even niet wat ze met de reactie van haar vriendin aan moest. ‘Wat?’

‘Niet dat verhaal over je broer, natuurlijk. Dat is klote,’ zei Aimee snel. Ze zat in kleermakerszit midden op haar bed terwijl Maeve op de rand van het voeteneinde zat. ‘Maar ik wilde je net vragen of je met mij mee die kant op wilde gaan! Er is daar een banketbakkersconventie, in een of andere arena, en ik had bedacht dat we misschien samen konden gaan. Het is tenslotte een grote stad, niets aan in mijn eentje. Maar nu je daar toch heen moet, kunnen we samen gaan! Het is het ló!’

Maeve keek haar met knipperende ogen aan. ‘Een banketbakkersconventie.’

‘Ja, cool, hè? Perfect voor een toekomstige professionele banketbakker als ik. En je schijnt er van alles gratis te krijgen, zoals scones en zo.’

‘Dat is inderdaad cool,’ antwoordde Maeve en ze besloot Aimee niet te herinneren aan haar laatste poging om een cake te bakken, die erin had geresulteerd dat de keuken bijna in vlammen was opgegaan, en haar luchtige cake was zo hard dat Maeve haar tanden er bijna door had gebroken. ‘Dus we kunnen met jouw auto gaan?’

‘Geen probleem!’ zei Aimee stralend. Ze gooide haar dikke, krullende blonde haar over haar schouder naar achteren. ‘Ik moet even wat spullen pakken, dan kunnen we gaan. Hoe lang denk je dat we weg zullen zijn?’

‘Geen idee. Hangt ervan af, denk ik.’

‘Dan ga ik uit van een paar nachten, voor de zekerheid,’ verkondigde Aimee. Ze klom van het bed en huppelde naar haar kledingkast. ‘Wat moet ik aantrekken voor een banketbakkersconventie? Enig idee?’

Maeve glimlachte en haalde haar schouders op. Aimees vrolijke stemming was aanstekelijk en op een vreemde manier troostend, vergeleken met haar eigen knagende bezorgdheid om Sean. Ze was opgelucht dat Aimee wilde rijden, maar het verbaasde haar eigenlijk

niet echt. Het was echt iets voor Aimee om ter plekke te besluiten om een reisje te maken en de kans dat haar ongeïnteresseerde moeder haar zou tegenhouden was klein.

De lieve en naïeve Aimee was een van Maeves favoriete mensen. Ze wist altijd het goede in alles en iedereen te vinden, een schitterend sprankje hoop in een wereld die vaak zo somber was. Ze was tevens bedachtzaam en begripvol en regelmatig ongewild hilarisch. Ze had onlangs besloten dat ze banketbakker wilde worden, ook al had ze nooit eerder iets gebakken. Het was iedereen duidelijk dat Aimee niet bepaald een natuurtalent was, maar Maeve moest haar wel bewonderen om haar toewijding.

‘Denk je dat ik mijn eigen schort moet meenemen?’ vroeg Aimee terwijl ze een paar felgekleurde shirtjes van hangertjes trok en ze op het bed legde. ‘O, en onderbroeken. Ik moet niet vergeten een paar onderbroeken mee te nemen.’

‘Zeker niet.’

‘Wees niet bang, ik kan heel snel inpakken. Je moet ontzettend bezorgd zijn om Sean.’

Maeve keek naar de grond. ‘Een beetje.’

‘We gaan dit oplossen,’ zei Aimee resoluut. ‘Dat beloof ik je.’

‘Bedankt, Aimee.’

‘Een van mijn neven is ooit uit de gevangenis ontsnapt door de bewakers om te kopen met wat wiet en een zakje Werther’s Original. We hebben dus een back-upplan, mocht het zover komen.’

Maeve keek haar aan om te zien of ze een grapje maakte. Dat was niet het geval.

‘Fijn,’ zei Maeve. ‘Dat is een hele geruststelling.’

De zoemer van de poort naar de inrit ging en Maeve bood aan naar beneden te rennen om open te doen terwijl Aimee de rest van haar spullen inpakte. Toen ze Otis binnenliet en hem nakeek toen hij over het grind in de richting van het huis liep, nam Maeve even de tijd om Aimees huis te bewonderen.

Het was een landhuis met een keurig onderhouden gazon en zwart-

ijzeren hekken aan het begin van de lange oprijlaan. Binnen bevond zich een doolhof van ruime, smaakvol ingerichte kamers met grote open haarden, dure Perzische tapijten en oude schilderijen met landelijke taferelen aan de muren. Op elk bijzettafeltje en elke schoorsteenmantel leek een onbetaalbare porseleinen vaas te staan en de ramen werden omlijst door zware gedessineerde gordijnen die eruitzagen alsof ze in een paleis thuishoorden. Achter de hal bij de voordeur lag een prachtige eetzaal met in het midden een lange tafel met fraai bewerkte poten en twaalf stoelen eromheen.

Maeve vergeleek het met haar kleine tafeltje in de trailer en snoof.

‘Hé,’ zei ze tegen Otis toen ze naar de voordeur liep en hem opendeed. ‘Waarom zweet je zo?’

‘Eh, omdat ik ben komen lopen en het een hete dag is?’ antwoordde hij. Hij liet zijn rugzak in de hal op de grond vallen. ‘Ik ga wat water pakken.’

Maeve volgde hem naar de keuken. ‘Vond je moeder het oké dat je meeinging?’ vroeg ze.

Ze waren allebei al een paar keer bij Aimee thuis geweest en wisten de weg. Ze gingen er ook altijd van uit dat haar ouders niet thuis waren, en tot nog toe was het tegendeel nooit bewezen.

‘Dat ligt eraan wat je met “oké” bedoelt.’ Otis draaide de kraan open en liet een glas vollopen. ‘Ze draait wel bij. Ik heb gezegd dat het belangrijk is.’

Otis en Jean stonden de laatste tijd op gespannen voet met elkaar – zij had het gevoel dat hij haar buitensloot, hij had het gevoel dat zij hem verstikte. En hoe ze ook hun best deden, ze konden het geen van beiden laten om de ander te analyseren.

Otis beseftte dat hij zijn moeder op afstand hield, maar ze moest accepteren dat hij volwassen werd. Hij kon haar niet álles over zijn leven vertellen. Hij wist dat ze alleen hem nog maar had, dat ze na het vertrek van zijn vader misschien last had van verlatingsangst en het moeilijk vond te aanvaarden dat Otis een eigen leven had waar zij buiten viel. Maar ze zou een manier moeten vinden om daarmee om te gaan.

Jean was bang dat Otis misschien worstelde met bepaalde aspecten van volwassen worden en het aangaan van gezonde relaties met zijn leeftijdgenoten. Ze wilde hem wanhopig graag duidelijk maken dat hun huis een veilige omgeving was en dat hij elk mogelijk probleem aan haar kon voorleggen en met haar kon bespreken, of het nu om vrienden ging of om seks. Ze kon hem helpen door deze woelige tienerjaren te navigeren. Waarom liet hij haar niet toe in zijn leven?

Het begin van de zomervakantie was een ramp geweest in huize Milburn. Otis probeerde zo vaak mogelijk weg te zijn en wanneer hij wel thuis was, sloot hij zich op in zijn kamer. Dan zette hij een elpee op en zette het geluid hard in een poging Jeans beleefde maar onophoudelijke geklop op de deur te overstemmen wanneer ze hem weer eens wilde uitnodigen om naar beneden te komen voor 'een babbeltje'.

Otis vond het vervelend dat Sean in de problemen zat, maar hij was dankbaar voor de gelegenheid om te kunnen vluchten.

'Het is goed voor haar als ze even wat afstand van me neemt,' vervolgde Otis. 'Ze hoeft niet elke seconde te weten wat ik aan het doen ben. Hoe graag ze dat ook zou willen. Ik durf te wedden dat ze op ditzelfde moment mijn kamer aan het doorspitten is om erachter te komen waarom ik ben weggegaan.'

'Snuffelt ze in je spullen?' vroeg Maeve, die opeens een vreemd beeldje van een pad op het aanrecht zag staan en zich afvroeg hoe het moest zijn om genoeg geld te hebben om zulke onzinnige, spuuglelijke dingen te kopen.

'Ja.' Hij zuchtte. 'Ze denkt dat ik het niet weet, maar ik weet het wel.'

'Wauw.'

Maeve zei er verder niets meer over. Ze leunde tegen het aanrecht en beet op haar nagels terwijl Otis zijn glas leegdrank. Ze wilde tegen hem zeggen dat hij blij moest zijn dat hij iemand had die zo beschermend was en zo bezorgd over hem dat ze elk detail van elk aspect van zijn leven wilde weten. Maar het waren haar zaken niet.

Ze vond het moeilijk om niet aan haar eigen moeder te denken wanneer anderen over die van hen klaagden. Ze zou willen dat ze de kans had om zich te ergeren aan dingen zoals een moeder die zich zorgen om haar maakte. Ze had geen idee waar haar moeder op dat moment was. Maar dat maakte niet uit. Maeve kon voor zichzelf zorgen.

En ze had geen tijd om zich zielig te voelen. Wat ze moest doen, was achter de waarheid komen over Sean en die ketting. Ze wilde niet dat hij in hun moeders voetstappen zou treden en in de gevangenis terecht zou komen, net als zij zoveel jaren geleden. En ze zou hem ook niet in de steek laten zoals hun vader dat had gedaan. Sean was ervan overtuigd dat ze er alleen voor stonden, maar Maeve wilde niet dat hij zich zo voelde. Ze hadden elkaar tenminste nog, nietwaar?

Maeve besefte dat het vel rond haar nagel bloedde. Snel haalde ze haar hand bij haar mond vandaan. Otis nam de laatste slok van zijn water, zette het glas met een klap op het aanrecht en vertrok zijn gezicht alsof hij pijn had.

‘Gaat het?’ Ze fronste toen hij zijn ogen dichtkneep en in zijn neusbrug kneep.

‘*Brainfreeze*,’ piepte hij. ‘Ik had geen heel glas ijskoud water achter elkaar leeg moeten drinken.’

‘Wat ben je ook een waaghals, Otis,’ zei Maeve plagend, geamuseerd door de aaneenschakeling van gepijnigde blikken op zijn gezicht.

‘Kan Aimee ons haar auto lenen?’ vroeg hij toen hij zich weer wat beter voelde.

‘Ze gaat met ons mee. Ze ging toch al die kant op, voor een banketbakkersconventie.’

‘O, oké. Mooi.’

Otis leek zich plotseling niet op zijn gemak te voelen. Hij schraapte zijn keel en keek alsof hij nog iets anders wilde zeggen, maar uiteindelijk besloot het niet te doen. Maeve keek hem nieuwsgierig aan.

‘Wat is er, Otis?’

‘Wat?’

‘Je ziet er... gespannen uit.’

‘Ik ben niet gespannen,’ zei hij onschuldig. Hij wilde nonchalant tegen het aanrecht leunen, maar zijn elleboog gleed weg en hij schoot met een ruk naar voren voordat hij zijn evenwicht wist te herstellen.

‘Vooruit,’ drong Maeve ongeduldig aan. ‘Voor de draad ermee.’

‘Nou, Eric belde toen ik mijn spullen aan het inpakken was,’ begon hij.

Maeve keek hem strak aan. ‘En?’

‘En ik heb hem verteld waar we naartoe gingen.’

‘Heb je ook gezegd waarom?’

‘Nee!’ Otis leek beledigd door die vraag. ‘Maar ik heb gezegd dat we er een paar dagen zouden blijven en blijkbaar is er op een van die avonden een geweldige dragshow op een plek die The Courtyard heet en waar hij altijd al heen heeft gewild...’

Otis’ stem stierf weg en hij keek Maeve verwachtingsvol aan, alsof hij hoopte dat ze zou raden waar hij met deze mededeling heen wilde en hem zou onderbreken door te zeggen dat het prima was, geen probleem. Maar haar scherpe blik verzachtte niet.

‘En dus...’ vervolgde hij aarzelend op zachte toon, ‘... heb ik misschien gezegd dat hij mee mocht.’

Maeve sloeg haar armen over elkaar.

‘Misschien is het goed om met meer mensen te zijn die kunnen helpen,’ probeerde Otis zijn beslissing snel te rechtvaardigen. ‘Hij zal niet in de weg lopen en... ik kon geen nee zeggen.’

‘Dit is verdomme geen vriendenclubje dat op een roadtrip gaat, Otis.’

‘Dat weet ik!’

‘Mijn broer zit diep in de shit. Echte, serieuze problemen.’

‘Ik weet het. Dat weet ik,’ zei hij. Hij deed een stap in haar richting. ‘Ik garandeer je dat ik dit serieus neem. Maar we gaan toch die kant op en nu ik weet dat Aimee meegaat... kunnen we Eric ook net

zo goed mee laten gaan. Maar alleen als jij het goedvindt,' voegde hij eraan toe terwijl hij snel haar gezichtsuitdrukking probeerde te analyseren.

Ze zuchtte. 'Oké dan.'

Otis glimlachte dankbaar naar haar en Maeve draaide haar hoofd weer naar de hal toe toen ze Aimee de trap af hoorde komen. Maeve mocht Eric graag, maar ze had gemeend wat ze zei. Ze gingen deze reis maken met een serieus doel en dat doel mochten ze niet uit het oog verliezen.

'Daar ben je,' zei Aimee, die een koffer door de hal naar de deur sleepte. 'Ik heb je hulp nodig.'

'Waarmee?'

'Denk je dat ik mijn eigen kookspullen moet meenemen? Zoals een garde? Ik heb alleen een elektrische mixer en die lijkt me nogal groot. Ik wil niet dat hij door mijn koffer schuift en verstrikt raakt in mijn behabandjes.' Aimees gezicht lichtte op toen ze over Maeves schouder keek. 'Hoi, Otis!'

'Hoi, Aimee,' zei Otis en hij wuifde houderig naar haar.

'Je hoeft je eigen kookspullen niet mee te nemen,' zei Maeve tegen haar. 'Jij doet geen bakdemonstraties. Dat doen professionele banketbakkers. En waarom heb je een hele koffer ingepakt?'

'Jij zei dat je niet wist hoe lang we weg zouden blijven! Je weet maar nooit wat we allemaal nodig zullen hebben. Op deze manier ben ik overal op voorbereid. Zijn jullie allebei zover? Dan haal ik de auto-sleutels. Ik weet niet precies waar ik ze heb gelaten, maar ik vermoed dat ze beneden bij het toilet liggen.'

Maeve en Otis wisselden een verwarde blik terwijl Aimee langs hen liep om de sleutels te gaan zoeken, waarna ze hun tassen oppakten en naar buiten liepen om bij de auto te wachten. Al snel zagen ze Eric in de verte aankomen. Je kon hem met geen mogelijkheid over het hoofd zien – hij droeg een shirt met een felgroen en oranje geometrisch patroon en een bijpassende short. Hij zwaaide enthousiast naar hen vanaf het toegangshek.

‘Hoi, hier ben ik!’ riep hij grijnzend. ‘Kunnen jullie me alsjeblieft binnenlaten?’

‘Ik ga wel,’ bood Otis aan en hij liep het huis weer in.

Toen het hek openging, marcheerde Eric naar de deur. Hij zwaaide nog een keer vluchtig maar met hetzelfde enthousiasme naar Maeve, waarna hij met één hand de riempjes van zijn rugzak vastklemde en de andere gebruikte om een grote rolkoffer achter zich aan te zeulen.

‘Hoi, Maeve,’ zei hij toen hij haar had bereikt. ‘Hoe verloopt je zomer tot nu toe?’

‘Teleurstellend. En de jouwe?’

‘Ja, goed, dank je.’

Eric was geïntimideerd door Maeve, maar hij had tegelijkertijd grote bewondering voor haar. Ze was zo cóól. Eric kletste van nature graag en ratelde vaak maar door tegen haar voordat hij besepte dat ze al die tijd nog geen woord had gezegd.

Op school hoorde hij haar een keer over pepersteaks praten, waarna hij maar niet was gestopt over een kookprogramma dat hij had gezien waarin ze lieten zien hoe je die het lekkerst klaarmaakt. Toen hij klaar was met zijn enthousiaste uitleg, zei zij: ‘Ik had het over paperbacks. Boeken.’

Hij had geprobeerd zich eruit te redden door vol te houden dat hij dat heus wel wist, maar ze leek niet overtuigd.

Eric keek op naar Aimees huis. ‘Waar is Otis gebleven?’

‘Hij ging het hek opendoen om jou binnen te laten en nu helpt hij Aimee waarschijnlijk zoeken naar de autosleutels,’ legde ze uit. ‘Blijkbaar liggen die ergens bij de plee.’

Terwijl ze wachtten, haalde ze een sigaret tevoorschijn en stak hem aan. Eric stond gespannen naast haar en deed een poging om op zijn gemak te lijken in haar bijzijn.

‘Ik vind dit zó spannend,’ zei hij tegen haar. ‘Otis en ik hebben het er al jaren over om naar die show te gaan. Hij wordt maar één keer in de maand in The Courtyard opgevoerd. Ik heb nog nooit een live dragshow gezien, dus toen Otis zei dat jullie die kant op gingen, dacht

ik dat het de perfecte kans zou zijn om erheen te gaan. Ga je ook mee?’

Ze blies een rookwolkje uit. ‘Ik weet niet of ik daar tijd voor heb.’

‘Ik hoop het wel. Het schijnt sp  ctaculair te zijn. Ik heb zelfs gehoord dat iemand in het publiek zo opgewonden raakte dat hij een hartaanval kreeg en met spoed naar het ziekenhuis moest worden afgevoerd. Volgens mij heb ik gelezen dat hij dood is gegaan. Zo goed is die show. Er gaan mensen bij dood.’

Maeve trok haar wenkbrauwen op, maar ze zei niets en wierp alleen maar een geamuseerde blik op Eric, die zijn gewicht van zijn ene been naar zijn andere verplaatste en daarna wat gravel uit een van zijn espadrilles schopte. Ze nam nog een laatste haal van haar sigaret en was blij dat ze Aimee en Otis toen eindelijk naar buiten zag komen. Ze wilde zo snel mogelijk vertrekken.

Otis moest stiekem glimlachen toen hij op zijn twee beste vrienden afliep die naast elkaar stonden en zo van elkaar verschilden: Eric een explosie van oogverblindende kleuren, Maeve zoals altijd in het zwart.

Otis had het nooit tegen een van de twee durven te zeggen, maar hij vond dat Eric en Maeve op een vreemde manier in veel opzichten op elkaar leken. Ja, ze waren elkaars tegenpolen in die zin dat Eric uitbundig, levendig en vol positiviteit was, zich altijd in opzichtige, felle kleuren kleepte en de meest aanstekelijke lach had die iemand op de planeet ooit had gehoord, terwijl Maeve sarcastisch, cynisch en op een briljante manier pessimistisch was, een gortdroog gevoel voor humor had en een kledingkast die bestond uit donkere kleuren die pasten bij andere donkere kleuren.

Maar ze waren moediger dan ieder ander persoon die Otis ooit had ontmoet. Maeve was door haar hele familie in de steek gelaten – haar moeder, haar vader, haar broer – maar ze had vertrouwen in zichzelf, en hoewel ze teleurgesteld was door degenen die het dichtst bij haar stonden, was ze van nature zo zorgzaam dat ze anderen altijd op de eerste plek zette.

En dan had je Eric, zijn briljante, dappere beste vriend. Eric was zelfverzekerd, trots en hilarisch. Otis wist dat Eric Nigeriaans-Gha-

nese vader zich zorgen maakte om zijn jonge homoseksuele zoon en hem probeerde te beschermen. Hij had het idee dat het voor Eric misschien makkelijker zou zijn als hij wat meer in de menigte zou opgaan. Maar in de menigte opgaan paste gewoon niet bij Eric en zonder het zelf te beseffen inspireerde hij zijn ouders en zijn vrienden om hem precies zo te nemen als hij was, ongeacht de pijn en de onwetendheid waarvan zijn vader zo bang was dat hij ertegen aan zou lopen.

Otis vroeg zich af of hij het tweetal moest vertellen hoezeer hij hun kracht en moed bewonderde, maar hij wist nooit hoe hij het moest zeggen.

Aimee hield de autosleutels omhoog en rinkelde er triomfantelijk mee. ‘Waar denken jullie dat ze lagen?’ riep ze terwijl ze haar koffer over het grind sleepte.

‘Bij het toilet?’

‘Nee! In de etensbak van de hond! Geen idee hoe ze daar terecht zijn gekomen.’

‘Ik wist niet dat jullie een hond hadden, Aimee,’ zei Eric.

‘Die hebben we ook niet,’ antwoordde ze vrolijk. ‘Zullen we de spullen in de auto laden?’

Ze deed de kofferbak open en hees haar koffer erin, waarna de anderen hun spullen erbovenop stapelden. Aimee pakte Maeves sigaret uit haar hand en nam de laatste trekjes terwijl Eric en Otis de tassen verplaatsten zodat Eric's rolkoffer erbij paste.

‘Fijn dat je ons er met de auto naartoe wilt brengen, Aimee,’ zei Eric stralend toen het hun was gelukt om de kofferbak dicht te krijgen.

‘Geen probleem! Wist je dat mijn opa ooit achteruit een meer in is gereden?’ zei Aimee. Ze drukte de sigaret uit en bleef de peuk vasthouden om hem mee te nemen in de auto in plaats van hem op de oprijlaan te laten vallen, waar haar ouders hem misschien zouden vinden. ‘Het schijnt dat er een aal op de achterbank lag toen hij het water weer uit reed! Grappig, hè? Maar goed...’ Ze draaide zich naar Maeve toe. ‘Zullen we dan maar eens gaan?’

‘Laten we dat maar doen,’ zei Maeve met een onderdrukte glimlach.

‘Een áál?’ fluisterde Eric geschokt tegen Otis.

Maeve zag dat Aimee met een afwezige blik in haar buik porde voordat ze achter het stuur ging zitten.

‘Wat doe je, Aimes? Is er iets?’

‘Ik controleer alleen of ik moet plassen,’ antwoordde ze en ze drukte nog een keer op haar blaas. ‘Maar ik denk dat ik het nog wel even red. Laten we gaan.’

‘Yeah!’ riep Eric opgewonden uit terwijl hij zich op de achterbank liet glijden. ‘ROADTRIP!’

Otis kromp ineen en Maeve wierp hem een vuile blik toe voordat ze voorin ging zitten en het portier met een klap dichttrok. Aimee draaide de sleutel om in het contact en ze vertrokken. Maeve staarde uit het raam. Haar maag fladderde van de zenuwen.

Dit zou een lange rit worden.